

שמו רבי יהודה בן קנוסא תלמידו הוא, וכל מעשיו לשם שמים.

מאחר שכבר השמיענו שיכול אחר לעשות כן עבורו?!?

כי מטו לגביה חזייה [כאשר התקדמו רבי ורבי חייא, והגיעו לרבי יהודה בן קנוסא, ראהו רבי ו] **אמר ליה:**

ומשנינן: לכך השמיענו התנא שאף הוא עצמו יכול לעשות כן, כי **מהו דתימא**, שרק **חבירו** של התועה, הוא זה שרשאי לפסוג בכרם כדי להציל את חבירו התועה, היות שהוא **ידע להיכא מסלק, דניפסוג**. שהמציל את חבירו, אין פגיעתו רבה בכרם, כיון שהוא מכיר את הדרך, והוא מפסיג רק בכיון היציאה בלבד.

אי לא יהודה בן קנוסא את — שכל מעשיך לשם שמים — **גזרתיהוה לשקך בגיזרא דפרזלא** [אם לא שיהודה בן קנוסא אתה, הייתי גוזר את כרעיך בקופיץ⁽¹¹⁾ של ברזל], כלומר: הייתי גוזר עליך נידוי.⁽¹²⁾

אבל הוא עצמו התועה בין הכרמים, **דלא ידע להיכא קא סליק**, שאינו יודע להיכן הוא יוצא, **לא ניפסוג**, לא יפסוג בתוך הכרמים עצמם, כיון שהוא צועד בהם רבות לכאן ולכאן מבלי לדעת את כיוון היציאה מהכרמים, ופוגע בהם קשות, אלא **נהדריה נהדר בי מוצרי**, ילך בשבילים שבין גדרות הכרמים, מסביב לגבולי הכרמים, ולא יפסג בתוך הכרמים.

י. התועה בין הכרמים מפסיג ויורד מפסיג ועולה:

קא משמע לן שאף האדם התועה עצמו, מפסיג ועולה מפסיג ויורד בתוך הכרמים עצמם.

תנו רבנן: הרוואה את חבירו כשהוא תועה בין הכרמים, ורוצה להדריכו לצאת משם, הרי זה **מפסיג**, מפלט לו דרך בכרם תוך כדי שמשבר ענפים מהגפנים, **ועולה אל הכרם**, ומן הכרם, **מפסיג ויורד אל הכרם**, ומן הכרם, **עד שמעלהו לחבירו התועה לעיר או לדרך**.

ותמהינן: **הא**, זה שמותר לפסג בין הכרמים כדי להציל ולהנצל, הרי דין **דאורייתא הוא!** לפי שבעל הכרם עצמו חייב להצילו אפילו על חשבון הפסד כרמו. ואם כן, מדוע שנתה

וכן הוא עצמו שתועה בין הכרמים, מפסיג בעצמו ועולה, מפסיג בעצמו ויורד, עד שיעלה לעיר או לדרך.

ומקשינן: **מאי "וכן הוא עצמו"**, למה צריך להשמיענו שהוא עצמו יכול לעשות כן,

12. כתב המאירי: ושמעין מהאי עובדא: דבר שהיתרו פשוט, ורצה אחד להחמיר על עצמו, אין ראוי לעשות כן בפני גדול ממנו בחכמה, בשעה שזה הגדול נוהג בו היתר, שזה כמראה גדולתו לפניו, וכמתחסד ביותר ממה שאין חק עליו; ולא עוד אלא שיש בכח אותו גדול

ישראל אלא בארץ ישראל בהיותם שם בזמנו, ולא עלה על דעתו אז שיגרשו ממנה, מכל מקום מתקנתו יש ללמוד לנהוג כן גם כן איש עם רעהו ישראל".

11. א. גאון ז"ל ב"שיטה מקובצת"; וראה מהרש"א בחידושי אגדות.